

Arrest

nr. 348 591 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 2000.

1.2. Verzoekster dient op 21 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 4 december 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Angolese nationaliteit, behoort tot de Bakongo etnie en hangt de Jeba (IEBA) religie aan. U bent geboren in Luanda en woonde er tot aan uw vertrek uit Angola. U maakte uw middelbare scholing af, u rondde ook uw eerste en tweede jaar fysiotherapie aan de universiteit af. U was een activiste bij de Grupo Constantario. U werd op 28 juli 2025 gearresteerd tijdens een manifestatie tegen de Angolese overheid. U werd in het politiekantoor van Bairro Popular vastgehouden en u werd er geslagen met kabels. Uw oom F. betaalde geld om u vrij te krijgen.

Nadat u vrij kwam, zei uw oom dat u er niet volledig van af was en ze u op eender welk moment zouden kunnen zoeken, u diende voorzichtig te zijn. In plaats van naar uw huis te gaan, ging u naar het huis van zuster B., uw voormalige schooldirectrice in het middelbaar onderwijs.

U verbleef twee weken in haar huis en kwam tijdens deze periode niet buiten. B. regelde een paspoort om het land te kunnen uit vluchten. U verliet Angola op 20 augustus 2025 en u kwam op 21 augustus 2025 in België aan. U diende op 21 augustus 2025 een asielaanvraag in.

Bij een terugkeer naar Angola vreest u voor uw leven door toedoen van de politie en de SIC (Serviço de Investigação Criminal).

U legt in het kader van uw verzoek een originele geboorteakte 'Cédula Pessoal' voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt verder vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U gaf aan bij een terugkeer naar Angola te vrezen voor uw leven door toedoen van de Angolese Nationale Politie en de SIC (Serviço de Investigação Criminal). U wist deze beweerdelijke vrees voor vervolging echter niet op geloofwaardige wijze aan te tonen en kon niet overtuigend aantonen dat u in een negatief daglicht bij de Angolese autoriteiten zou staan omwille van onderstaande redenen.

U legt vage en inconsistente verklaringen af over uw beweerdelijke activiteiten als politiek activiste bij de "Grupo Constantario".

U beweert dat u zich vanaf december 2023 meer begon te engageren binnen de "Grupo Constantario", maar u kan slechts vaag beschrijven waar deze groep voor staat, namelijk dat ze opkomen voor vrijheid, tegen prijsstijgingen, tegen hongersnood en tegen werkloosheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 04 december 2025 p.10-12, hierna genoemd NPO p.10-12). U stelt dat één van de leiders van de "Grupo" één van de meest gezochte personen van uw land is, deze persoon begeleidt de groep van op afstand, u zou zijn naam echter niet kennen, u hoorde dit gewoon waaien, u wou er zich verder liever niet in verdiepen om geen risico te lopen (NPO p.10). U hebt ook geen namen van andere leiders opgezocht, wederom om geen risico te lopen (NPO p.10). U slaagt er enkel in enkele voornamen van leden te vermelden zoals F. en "H", u kan verder niet veel informatie over hen geven (NPO p.10-11). Ook van uw vriendin L. - naar uw mening betrokken bij de "Grupo" - kan u eerst niet de volledige naam geven, om dan alsnog L.M. als "naam op haar visitekaartje" te vermelden (NPO p.11). U voegt later nog vaagweg een zekere Q. en C. toe (NPO p.19).

Uw verklaringen over de hoeveelheid en het tijdstip van betogingen waaraan u zogenaamd deelnam vóór 28 juli 2025 zijn inconsistent. U vermeldt eerst dat het er heel veel waren maar dan blijkt dat het er slechts twee waren (NPO p.8). U uit twijfel over wanneer deze twee betogingen precies tijdens 2024 plaats vonden, u gokt vervolgens dat u een eerste maal in maart 2024 en een tweede maal in het midden van 2024 deelnam, u kan vervolgens niet met zekerheid stellen waartegen betoogd werd tijdens uw eerste betoging in maart 2024, u stelt dat het waarschijnlijk met honger, of meer vrijheid, of criminaliteit naar beneden halen, te maken had (NPO p. 8-9). U bent inconsistent over of u al dan niet aan vergaderingen deel nam. Zo zegt u aanvankelijk dat u niet naar vergaderingen van de "Grupo" ging, om vervolgens dan weer te beweren dat u wel degelijk

naar de vergaderingen ging (NPO p.11-12). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zei u dat u niet consequent naar vergaderingen ging, u ging wanneer de kans zich voor deed, u had verantwoordelijkheden thuis en u kon zich niet 100% engageren (NPO p.12). U beweert verder dat u één keer deelnam aan een verjaardagsactiviteit en één keer aan een teambuilding, van de "Grupo" (NPO p.13). Ondanks uw beweerdelijke lidmaatschap van de groep had u geen lidkaart. U beweert dat deze wel reeds enkele maanden klaar was, maar dat u geen tijd had om deze op te halen (NPO p.9-10). U legt aldus geen bewijzen neer van uw beweerdelijk lidmaatschap bij deze groep noch van het bestaan van deze groep.

U slaagt er aldus niet in op geloofwaardige wijze aan te tonen actief te zijn geweest binnen de "Grupo Constantario". U kan niet duiden waar de groep concreet voor stond, kan geen volledige namen noemen van andere leden/leiders en blijft zeer vaag en inconsistent over uw voorgehouden deelname aan activiteiten en vergaderingen. U kan niet beschouwd worden als een actief en betrokken lid van deze politieke beweging, noch als een activiste die aan betogingen deelnam (NPO p.8).

Aangezien u niet op geloofwaardige wijze wist aan te tonen dat u een (betrokken) lid en politiek actief was bij de "Grupo Constantario" en u reeds eerder aan politieke activiteiten en betogingen had deelgenomen, kunnen er reeds serieuze bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering dat u in dit kader door de Angolese autoriteiten zou worden gevisieerd.

Uw relaas over uw beweerdelijke arrestatie en opsluiting is bovendien niet geloofwaardig.

U beweert dat u tijdens de betoging van 28 juli 2025 werd gearresteerd met 15 andere betogers en naar het politiekantoor van Bairro Popular werd gebracht (NPO p. 14, 16 en 17). U beweert dat u werd geslagen met kabels en dat de politie jullie met de dood bedreigde (NPO p. 14 en 15). Nadat jullie gevraagd werd hoeveel jullie konden betalen om vrij te komen, mocht u uw oom F. contacteren. Hij kwam naar het politiekantoor en betaalde 100.000 Kwanza (NPO p.14 en p.17). U beweert dat uw oom u vertelde dat u er niet volledig van af was, ze konden u op ieder moment komen zoeken, u diende voorzichtig te zijn (NPO p.14 en p.17). U informeerde zich niet naar de voorwaarden van uw vrijlating, naar wat uw oom F. met de politie had besproken of hoe dat gesprek verliep (NPO p.17). Uw bewering dat uw oom op weg was naar zijn werk en daarom geen tijd had om verder over uw situatie te praten, is weinig geloofwaardig, ook omdat hij volgens u al één uur op het politiekantoor spendeerde alvorens uw beweerdelijke vrijlating, met name van 20u tot 21u (NPO p.16). U levert verder geen enkel bewijs van uw zogenaamde arrestatie en vasthouding.

U slaagt er – door uw eigen beweerdelijke gedrag en houding en uw desinteresse voor wat betreft eventuele afspraken en voorwaarden gekoppeld aan uw zogenaamde vrijlating, onmiddellijk volgend op uw voorgehouden arrestatie en vrijlating – niet in op geloofwaardige wijze aan te tonen dat u daadwerkelijk gearresteerd werd en vastgehouden werd op 28 juli 2025 door de Angolese Nationale Politie. Hierdoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat de politie op het politiekantoor in het bezit was van uw foto, handtekening, naam, leeftijd en woonplaats en aan uw – overigens geheel hypothetische en blote - bewering dat de politie een bevel zou kunnen krijgen van bovenaf (bijvoorbeeld van een hoofdinspecteur) waarop u in de gevangenis zou kunnen belanden (NPO p.18) en u daardoor vervolging dient te vrezen (NPO p.14 en p.16). Ook uw bewering dat de politie op dat politiekantoor algemene bedreigingen had geuit dat zij de buurten gingen uitkammen en van huis tot huis gingen gaan en u zou vrezen dat dit u zou kunnen overkomen (NPO p. 18), kan niet worden geloofd, aangezien er aan uw voorgehouden arrestatie en opsluiting in dat kantoor, geen enkel geloof kan worden gehecht. U weet dan ook niet op geloofwaardige wijze aan te tonen dat, door louter op de televisie via het nieuws te merken dat er huiszoekingen door de politie aan de gang waren, u persoonlijk enig risico in dit kader diende te lopen.

Uw verdere handelingen na uw voorgehouden vrijlating wijzen verder wederom niet op een afdoende vrees

U beweert dat u na uw zogenaamde vrijlating vertrok naar het huis van B., de voormalige schooldirectrice van uw middelbare school. Dit is gelegen op 15 minuten met de auto of de motorfiets of 40 minuten te voet van het politiekantoor (NPO p.14 en p.19). Het huis van B. was een half uur tot drie kwartier verwijderd met de motorfiets van uw laatste woonplaats (NPO p. 6). Het is opmerkelijk dat u besloot om "onder te duiken" in Luanda (bij B. te P.) (NPO p.14 en p.19), zich nog steeds in de omgeving van het politiekantoor (Bairro Popular te Luanda) (NPO p.19) en uw laatste woonplaats (B. P., K. K., Luanda) bevindend. Dat u daar zogenaamd veiliger zou zijn omdat u bij uw familie zou worden gezocht, neemt niet weg dat u nog steeds in dezelfde buurt vertoefde (NPO p. 19-20). U beweert verder eerst dat u één week bij B. verbleef (NPO p.16) en daarna twee weken (NPO p.19). Tussen de dag van uw beweerdelijke arrestatie op 28 juli 2025 en uw beweerd vertrek uit Angola op 20 augustus 2025 zitten echter ruim drie weken. U beweert dat u binnen bleef bij B. en dat u er geen problemen ondervond. Uw beweerdelijke vrees dient hierdoor wederom gerelativeerd te worden.

*U verklaart dat u geen info heeft over de actuele situatie en u sinds uw zogenaamde vrijlating geen enkel contact had met uw familie. U heeft ook geen informatie over wat er met de zogenaamde andere gearresteerden is gebeurd (NPO p.16). Het is weinig aannemelijk dat, sinds uw vertrek uit Angola, u op geen enkele manier heeft geprobeerd info in te winnen over de situatie van uw familie of dat niemand u heeft gecontacteerd sinds uw aankomst in België. Immers u verklaart dat u uw moeder, twee (half)zussen en één (half)broer, op uw laatste adres had achtergelaten, meer bepaald te (B.) P. R. I (deelgemeente: K. K.) te Luanda (NPO p. 5). U zegt dat uw moeder een telefoon heeft doch u haar nummer – en per uitbreiding de nummers van de rest van de familie - niet hebt, u hebt geen informatie meer trachten te bekomen omtrent uw voorgehouden situatie en of u werd gezocht bij u thuis of te Angola, u had geen gesprek met iemand daarover gevoerd (NPO p.5 en p.21). Indien de politie werkelijk uw persoonsgegevens – inclusief uw woonplaats - zou bezitten en u zou vrezen voor uw leven door toedoen van de politie en ze zouden hebben gezegd “we gaan achter jullie zoeken” waardoor u niet naar uw woonplaats terug wou keren (NPO p. 17), is het weinig aannemelijk dat u geen informatie zou trachten in te winnen over hun/uw huidige situatie. Dit maakt wederom dat uw beweerdelijke vrees niet kan worden geloofd. **U kan geen concrete informatie verstrekken over uw vluchtroute***

Over uw vertrek uit Angola kan u weinig tot geen informatie verschaffen. U beweert dat B. een pasfoto maakte en dat u daarna een paspoort kreeg dat u nooit bekeek (NPO p.15 en p.20). U geeft te kennen dat u vertrok vanop de luchthaven Quatro de Fevereiro in Luanda, maar beweert niet te weten waar u naar toe reisde.

B. vergezelde u op uw reis en na aankomst namen jullie een taxi naar het registratiecentrum voor asielzoekers. Daarna verdween B. en hebt u verder niets meer van haar gehoord. Nadat u - volgens uw laatste verklaringen - twee weken in haar huis verbleef en zij u helemaal tot in België per vliegtuig vergezelde, is het weinig waarschijnlijk dat jullie daarna geen enkel contact meer met elkaar hadden. Temeer daar u zei dat jullie een goede band met elkaar hadden, en zij de persoon was die u beweerdelijk had gekozen om bij onder te duiken (NPO p. 6).

Alles samen genomen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerdelijke arrestatie en opsluiting door de Angolese Nationale Politie ten gevolge van een manifestatie op 28 juli 2025 noch dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben. Uw vrees voor de SIC is ten slotte niet geloofwaardig. U heeft nog nooit met hen te maken gekregen, nooit problemen met hen gekend, en kan enkel hun bedenkelijke reputatie vermelden – ze zouden er niet voor terug deinzen om te doden, ze zouden op commando doden - alsook hun aanwezigheid op de betoging van 28 juli 2025, samen met de politie (NPO p. 20-21). U beweert dat, indien de SIC zou weten dat er een zaak lopende is tegen u bij de politie, ze bij u thuis zouden kunnen komen en u zouden kunnen vermoorden, er kan worden opgemerkt dat u niet op geloofwaardige wijze wist aan te tonen dat er een zaak tegen u hangend zou zijn te Angola (NPO p.7). U weet dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofde door de SIC op geloofwaardige wijze aan te tonen.

De kopie van uw geboorteakte bevat persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 04 december 2025.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, evenals van de bewijslast en samenwerkingsplicht.

Verzoekster stelt te volharden in haar verklaringen, die steeds consistent en gedetailleerd waren. Verzoekster vrees voor haar leven bij een terugkeer naar Angola door toedoen van de Angolese nationale politie en de SIC. Zij stelt dat:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn.

33. Echter dient er geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing onvoldoende en tegenstrijdige motieven bevat om de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te staven.

34. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster inconsistent is in de verklaringen over de betrokkenheid bij politieke activiteiten, in het bijzonder over de "Grupo Constantario", en dat geen concrete informatie is verstrekt over de groep of de activiteiten waaraan de verzoeker heeft deelgenomen.

35. Verzoeker wenst te verduidelijken dat de aard van de activiteiten in Angola, met de constante dreiging van vervolging en repressie, het moeilijk maakte om gedetailleerde informatie over de groep of de leden ervan te verstrekken. Vanwege de vrees voor de autoriteiten in Angola is het niet evident om veel informatie over de leiders en leden van de groep te hebben.

36. Het wordt opgemerkt dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft gegeven over het aantal betogingen waaraan de verzoeker heeft deelgenomen en de specifieke details daarvan. Dit was echter het gevolg van het feit dat de deelname aan betogingen vaak onregelmatig was door persoonlijke omstandigheden, waaronder verplichtingen om voor de familie te zorgen. De beperkte middelen en het gevaar van de situatie zorgden ervoor dat de verzoeker niet altijd in staat was om bij te dragen aan elke actie. Dit betekent echter niet dat de verzoeker geen politieke betrokkene was of geen vrees had voor vervolging.

37. De beslissing stelt dat de vrees van de verzoeker voor de SIC niet geloofwaardig is, aangezien de verzoeker geen directe ervaringen heeft met deze instantie. De verzoeker wil echter benadrukken dat, hoewel de verzoeker persoonlijk geen ervaring heeft gehad met de SIC, de verzoeker wel op de hoogte is van de reputatie van deze organisatie in Angola. De SIC is berucht om haar gewelddadige en ondoorzichtige methoden, waaronder willekeurige arrestaties en zelfs moorden op mensen die als politiek gevaarlijk worden beschouwd. Dit is een algemeen erkende realiteit in Angola, en de vrees van de verzoeker is gebaseerd op de algemene situatie en de mogelijke vergelding door de autoriteiten, niet op persoonlijke ervaringen met de SIC.

38. Wat betreft de bewering dat de arrestatie en vrijlating van verzoekster ongeloofwaardig zijn, wenst verzoekster duidelijk te maken dat de omstandigheden rondom de detentie en de behandeling door de politie zeer chaotisch waren. De politie gebruikte geen standaardprocedures, maar hanteerde een onvoorspelbare en gewelddadige benadering. De vrijlating door betaling van omkoping was gebruikelijk in deze gevallen, maar verzoekster heeft ervoor gekozen geen verdere details te vragen over de voorwaarden van de vrijlating, omdat dit de veiligheid van verzoekster in gevaar zou hebben gebracht. Dit was een feitelijk gangbare praktijk in Angola, die verzoekster niet verder wilde onderzoeken om geen extra risico's te lopen.

39. Het wordt verder opgemerkt dat verzoekster na het vertrek uit Angola geen contact heeft gezocht met de familie. Dit is echter te verklaren door de constante angst die de verzoeker had voor mogelijke repercussies. Aangezien verzoekster de familie niet in gevaar wilde brengen door contact op te nemen, heeft ze ervoor gekozen hen niet te bellen of te informeren over de situatie. De angst voor het aftappen van telefoongesprekken en de mogelijkheid dat de familie zou worden bedreigd door de autoriteiten was groot, en dit maakte het voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar de eerdere woonplaats of contact te onderhouden.

40. Tot slot wil verzoekster de voortdurende vrees voor terugkeer naar Angola opnieuw benadrukken. De situatie in Angola, met de repressieve maatregelen van zowel de politie als de SIC, vormt een reëel gevaar voor het leven van de verzoekster. Het is niet alleen de vrees voor directe vervolging, maar ook de angst voor willekeurige arrestaties en de mogelijkheid om in een corrupt systeem verstrikt te raken, wat de vrees van de verzoeker versterkt.

41. De informatie die de verzoekster heeft verstrekt is oprecht en weerspiegelt de moeilijke situatie waarin de verzoeker zich bevond tijdens het verblijf in Angola.

42. Bovendien kan er niet ontkend worden dat er een breed erkende onderdrukking van politieke tegenstanders, zoals blijkt uit verschillende landenrapporten.

43. Politieke dissidenten, activisten en oppositiegroepen worden vaak het doelwit van intimidatie, arrestaties zonder proces, en zelfs foltering. Er zijn meldingen van gewelddadige ondervragingen en mishandeling door de politie tegen mensen die als tegenstanders van de regering worden gezien. Het gebruik van foltering en onmenselijke behandeling is een wijdverspreid probleem dat door organisaties zoals Amnesty International en Human Rights Watch wordt aangeklaagd.

44. De United Nations Universal Periodic Review (UPR) heeft Angola herhaaldelijk aangesproken op de slechte staat van mensenrechten, de schendingen van politieke en burgerlijke vrijheden, en de repressie van oppositieleiden en activisten.

45. Degenen die zich verzetten tegen de regering of die betrokken zijn bij politieke activiteiten, zoals betogingen en demonstraties, lopen aanzienlijke risico's, waaronder arrestatie, foltering, en soms zelfs de dood.

46. Volgens vaste rechtspraak van de Raad moet de interne coherentie en het detailniveau zwaar doorwegen bij de geloofwaardigheidsbeoordeling."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten, vanwege een vrees voor de Angolese politiediensten en de Serviço de Investigação Criminal (SIC) omwille van haar politiek activisme. Voor een

verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerd politiek activisme en de daaruit voortvloeiende arrestatie en vervolgingsvrees. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente motieven:

- (a) verzoekster kan slechts vaag omschrijven waarvoor de groep “*Grupo Constantario*” staat en geen volledige namen noemen van de leiders en andere leden van deze groepering;
- (b) verzoeksters verklaringen omtrent de hoeveelheid en het tijdstip van de betogingen waaraan zij zogenaamd deelnam voor 28 juli 2025 zijn inconsistent;
- (c) verzoekster had, ondanks haar beweerdelijk lidmaatschap, geen lidkaart van de groepering en beweert dat deze wel reeds enkele maanden klaar was, maar dat zij geen tijd had om deze op te halen;
- (d) verzoeksters relaas over haar beweerdelijke arrestatie en opsluiting is niet geloofwaardig, waarbij (i) verzoekster op geen enkele wijze informeerde naar de voorwaarden van haar vrijlating of wat haar oom F. na de omkoping had besproken met de politiediensten; (ii) verzoekster geen enkel bewijs van haar arrestatie en vasthouding neerlegt; (iii) verzoeksters gedrag en houding en desinteresse voor wat betreft eventuele afspraken en voorwaarden gekoppeld aan haar vrijlating, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de vasthouding; (iv) gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vasthouding, maakt zij ook niet aannemelijk een persoonlijk risico te lopen op huiszoekingen;
- (e) verzoeksters verdere handelingen na haar voorgehouden vrijlating wijzen verder niet op een afdoende vrees, waarbij (i) verzoekster beweert na haar vrijlating te zijn ondergedoken bij de voormalige schooldirectrice van haar middelbare school, de genaamde B., doch wiens huis slechts op korte afstand is gelegen van het politiekantoor en haar ouderlijk huis; (ii) verzoekster afwijkende verklaringen aflegt omtrent de duurtijd dat zij aldaar ondergedoken leefde; (iii) verzoekster geen problemen ondervond in de periode van drie weken tussen haar arrestatie en haar vertrek uit Angola; (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoekster niet heeft getracht informatie te bekomen over de situatie van haar achtergebleven familie, terwijl verzoekster verklaarde dat de politiediensten haar woonplaats kende en hebben aangegeven dat zij achter haar gingen zoeken;
- (f) verzoekster kan geen concrete informatie verstrekken over haar vluchtroute, waarbij zij slechts weinig tot geen informatie kan verstrekken over haar vertrek uit Angola en het weinig waarschijnlijk is dat zij geen enkel contact meer had met B., nadat zij ondergedoken leefde in haar huis en B. verzoekster helemaal tot in België per vliegtuig vergezelde.

De commissaris-generaal concludeert dat: *“Alles samen genomen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerdelijke arrestatie en opsluiting door de Angolese Nationale Politie ten gevolge van een manifestatie op 28 juli 2025 noch dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben”*. Vervolgens stelt hij omtrent de aangehaalde vrees ten overstaan van de SIC als volgt: *“Uw vrees voor de SIC is ten slotte niet geloofwaardig. U heeft nog nooit met hen te maken gekregen, nooit problemen met hen gekend, en kan enkel hun bedenkelijke reputatie vermelden – ze zouden er niet voor terug deinzen om te doden, ze zouden op commando doden - alsook hun aanwezigheid op de betoging van 28 juli 2025, samen met de politie (NPO p. 20-21). U beweert dat, indien de SIC zou weten dat er een zaak lopende is tegen u bij de politie, ze bij u thuis zouden kunnen komen en u zouden kunnen vermoorden, er kan worden opgemerkt dat u niet op geloofwaardige wijze wist aan te tonen dat er een zaak tegen u hangend zou zijn te Angola (NPO p.7). U weet dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofd door de SIC op geloofwaardige wijze aan te tonen.”*

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

4.1.4. Verzoekster kan niet overtuigen, waar zij haar gebrekkige verklaringen omtrent de leden en het doel van de *Grupo Constantario* tracht te verschonen, door te wijzen op de aard van de activiteiten in Angola met de constante dreiging van vervolging en repressie. Er mag wel degelijk worden verwacht dat verzoekster gedetailleerd kan duiden waarvoor de groepering, waar zij bijna twee jaar actief was, *in concreto* staat en dat zij eveneens volledige namen kan verschaffen van de leiders en andere leden van deze groepering. Dit betreft basisinformatie van een politieke groepering, waarbij kan worden verwacht dat leden hiervan kennis hebben. Het is hierbij niet duidelijk waarom een vrees voor de Angolese autoriteiten zou verhinderen dat zij zich bij haar politieke groepering zelf informeert omtrent diens werking en ledenbestand. Verzoekster slaagt er verder ook niet in haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de hoeveelheid en het tijdstip van de betogingen en verklaringen waaraan zij zogenaamd deelnam uit te klaren. Zij herhaalt dat haar deelname aan betogingen vaak onregelmatig was en dat beperkte middelen en het gevaar van de situatie zorgden dat zij niet altijd in staat was om bij te dragen aan elke actie, doch dit betoog is niet van die aard om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. De Raad treedt de commissaris-generaal

bij in zijn beoordeling dat: "Uw verklaringen over de hoeveelheid en het tijdstip van betogingen waaraan u zogenaamd deelnam vóór 28 juli 2025 zijn inconsistent. U vermeldt eerst dat het er heel veel waren maar dan blijkt dat het er slechts twee waren (NPO p.8). U uit twijfel over wanneer deze twee betogingen precies tijdens 2024 plaats vonden, u gokt vervolgens dat u een eerste maal in maart 2024 en een tweede maal in het midden van 2024 deelnam, u kan vervolgens niet met zekerheid stellen waartegen betoogd werd tijdens uw eerste betoging in maart 2024, u stelt dat het waarschijnlijk met honger, of meer vrijheid, of criminaliteit naar beneden halen, te maken had (NPO p. 8-9). U bent inconsistent over of u al dan niet aan vergaderingen deel nam. Zo zegt u aanvankelijk dat u niet naar vergaderingen van de "Grupo" ging, om vervolgens dan weer te beweren dat u wel degelijk naar de vergaderingen ging (NPO p.11-12). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zei u dat u niet consequent naar vergaderingen ging, u ging wanneer de kans zich voor deed, u had verantwoordelijkheden thuis en u kon zich niet 100% engageren (NPO p.12). U beweert verder dat u één keer deelnam aan een verjaardagsactiviteit en één keer aan een teambuilding, van de "Grupo" (NPO p.13). Ondanks uw beweerdelijke lidmaatschap van de groep had u geen lidkaart. U beweert dat deze wel reeds enkele maanden klaar was, maar dat u geen tijd had om deze op te halen (NPO p.9-10). U legt aldus geen bewijzen neer van uw beweerdelijke lidmaatschap bij deze groep noch van het bestaan van deze groep." Dat verzoekster er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent haar activiteiten binnen de groepering – wat nochtans een kernelement van haar vluchtrelaas uitmaakt – ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan.

4.1.5. Rekening houdend met het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde lidmaatschap en de beweerde betrokkenheid bij de *Grupo Constantario*. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende problemen, met name de bewering dat verzoekster in het kader hiervan werd gevisieerd door de Angolese autoriteiten. Alleszins treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen omtrent de concrete problemen die zij ondervond – met name de arrestatie en bedreigingen – ongeloofwaardig zijn. De commissaris-generaal stelt terecht dat: "U beweert dat u tijdens de betoging van 28 juli 2025 werd gearresteerd met 15 andere betogers en naar het politiekantoor van Bairro Popular werd gebracht (NPO p. 14, 16 en 17). U beweert dat u werd geslagen met kabels en dat de politie jullie met de dood bedreigde (NPO p. 14 en 15). Nadat jullie gevraagd werd hoeveel jullie konden betalen om vrij te komen, mocht u uw oom F. contacteren. Hij kwam naar het politiekantoor en betaalde 100.000 Kwanza (NPO p.14 en p.17). U beweert dat uw oom u vertelde dat u er niet volledig van af was, ze konden u op ieder moment komen zoeken, u diende voorzichtig te zijn (NPO p.14 en p.17). U informeerde zich niet naar de voorwaarden van uw vrijlating, naar wat uw oom F. met de politie had besproken of hoe dat gesprek verliep (NPO p.17). Uw bewering dat uw oom op weg was naar zijn werk en daarom geen tijd had om verder over uw situatie te praten, is weinig geloofwaardig, ook omdat hij volgens u al één uur op het politiekantoor spendeerde alvorens uw beweerdelijke vrijlating, met name van 20u tot 21u (NPO p.16). U levert verder geen enkel bewijs van uw zogenaamde arrestatie en vasthouding. U slaagt er – door uw eigen beweerdelijke gedrag en houding en uw desinteresse voor wat betreft eventuele afspraken en voorwaarden gekoppeld aan uw zogenaamde vrijlating, onmiddellijk volgend op uw voorgehouden arrestatie en vrijlating – niet in op geloofwaardige wijze aan te tonen dat u daadwerkelijk gearresteerd werd en vastgehouden werd op 28 juli 2025 door de Angolese Nationale Politie. Hierdoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat de politie op het politiekantoor in het bezit was van uw foto, handtekening, naam, leeftijd en woonplaats en aan uw – overigens geheel hypothetische en blote - bewering dat de politie een bevel zou kunnen krijgen van bovenaf (bijvoorbeeld van een hoofdinspecteur) waarop u in de gevangenis zou kunnen belanden (NPO p.18) en u daardoor vervolging dient te vrezen (NPO p.14 en p.16). Ook uw bewering dat de politie op dat politiekantoor algemene bedreigingen had geuit dat zij de buurten gingen uitkammen en van huis tot huis gingen gaan en u zou vrezen dat dit u zou kunnen overkomen (NPO p. 18), kan niet worden geloofd, aangezien er aan uw voorgehouden arrestatie en opsluiting in dat kantoor, geen enkel geloof kan worden gehecht. U weet dan ook niet op geloofwaardige wijze aan te tonen dat, door louter op de televisie via het nieuws te merken dat er huiszoeken door de politie aan de gang waren, u persoonlijk enig risico in dit kader diende te lopen".

Verzoekster geeft aan dat de omstandigheden rond haar vasthouding chaotisch waren en dat omkoping gebruikelijk is in deze gevallen, doch hiermee brengt zij bovenstaande beoordeling niet aan het wankelen. Waar zij ervoor heeft gekozen om geen verdere details te vragen omdat dit haar veiligheid in gevaar zou brengen, kan dit geenszins overtuigen. Er kan wel degelijk worden verwacht dat verzoekster minstens bij haar oom F. – die het geld voor de omkoping kwam overhandigen en een gesprek had met de politie – zou informeren naar de inhoud van diens gesprek met de politie, teneinde een betere inschatting te kunnen maken van de eventuele risico's die zij liep. Haar volstrekt gebrek aan interesse omtrent de gemaakte afspraken en eventuele voorwaarden gekoppeld aan haar vrijlating, ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar arrestatie.

4.1.6. Waar verzoekster thans stelt dat zij na haar vlucht geen contact meer heeft opgenomen met haar familie, omdat zij haar familie niet in gevaar wilde brengen en angst voor het aftappen van telefoongesprekken had, betreft dit een louter *post factum* verklaring voor het gebrek aan contact. Tijdens

haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster immers dat zij geen contact meer had met haar familie, omdat zij het telefoonnummer van haar moeder en de rest van de familie niet heeft. Ook verklaarde zij geen pogingen te hebben gedaan om op één of andere manier informatie te bekomen over haar actuele situatie, waarbij zij doorheen haar persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van een vrees voor repercussies als reden voor het gebrek aan initiatieven dienaangaande (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 5 en 21). Opnieuw moet de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat dergelijke desinteresse voor het eigen vluchtrelaas onverenigbaar is met de voorgehouden vrees voor vervolging.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoekster geen dienstige argumenten inbrengt tegen volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, zodat deze overeind blijven:

“U beweert dat u na uw zogenaamde vrijlating vertrok naar het huis van B., de voormalige schooldirectrice van uw middelbare school. Dit is gelegen op 15 minuten met de auto of de motorfiets of 40 minuten te voet van het politiekantoor (NPO p.14 en p.19). Het huis van B. was een half uur tot drie kwartier verwijderd met de motorfiets van uw laatste woonplaats (NPO p. 6). Het is opmerkelijk dat u besloot om “onder te duiken” in Luanda (bij B. te P.) (NPO p.14 en p.19), zich nog steeds in de omgeving van het politiekantoor (Bairro Popular te Luanda) (NPO p.19) en uw laatste woonplaats (B. P., K. K., Luanda) bevindend. Dat u daar zogenaamd veiliger zou zijn omdat u bij uw familie zou worden gezocht, neemt niet weg dat u nog steeds in dezelfde buurt vertoefde (NPO p. 19-20). U beweert verder eerst dat u één week bij B. verbleef (NPO p.16) en daarna twee weken (NPO p.19). Tussen de dag van uw beweerdelijke arrestatie op 28 juli 2025 en uw beweerd vertrek uit Angola op 20 augustus 2025 zitten echter ruim drie weken. U beweert dat u binnen bleef bij B. en dat u er geen problemen ondervond. Uw beweerdelijke vrees dient hierdoor wederom gerelativeerd te worden.

(...)

Over uw vertrek uit Angola kan u weinig tot geen informatie verschaffen. U beweert dat B. een pasfoto maakte en dat u daarna een paspoort kreeg dat u nooit bekeek (NPO p.15 en p.20). U geeft te kennen dat u vertrok vanop de luchthaven Quatro de Fevereiro in Luanda, maar beweert niet te weten waar u naar toe reisde.

B. vergezelde u op uw reis en na aankomst namen jullie een taxi naar het registratiecentrum voor asielzoekers. Daarna verdween B. en hebt u verder niets meer van haar gehoord. Nadat u - volgens uw laatste verklaringen - twee weken in haar huis verbleef en zij u helemaal tot in België per vliegtuig vergezelde, is het weinig waarschijnlijk dat jullie daarna geen enkel contact meer met elkaar hadden. Temeer daar u zei dat jullie een goede band met elkaar hadden, en zij de persoon was die u beweerdelijk had gekozen om bij onder te duiken (NPO p. 6).”

4.1.8. Verzoekster herhaalt verder haar vrees ten overstaan van de SIC, maar brengt niets dienstig in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat: *“U heeft nog nooit met hen te maken gekregen, nooit problemen met hen gekend, en kan enkel hun bedenkelijke reputatie vermelden – ze zouden er niet voor terug deinzen om te doden, ze zouden op commando doden - alsook hun aanwezigheid op de betoging van 28 juli 2025, samen met de politie (NPO p. 20-21). U beweert dat, indien de SIC zou weten dat er een zaak lopende is tegen u bij de politie, ze bij u thuis zouden kunnen komen en u zouden kunnen vermoorden, er kan worden opgemerkt dat u niet op geloofwaardige wijze wist aan te tonen dat er een zaak tegen u hangend zou zijn te Angola (NPO p.7). U weet dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofde door de SIC op geloofwaardige wijze aan te tonen”*. Verzoekster verwijst naar de algemeen erkende realiteit dat de SIC overgaat tot willekeurig arrestaties en zelfs moorden op mensen die als politiek gevaarlijk worden beschouwd, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een (betrokken) lid en politiek actief was bij de *Grupo Constantario* of zou worden beschouwd als een politiek gevaarlijk iemand. Om dezelfde reden kan zij ook niet dienstig verwijzen naar algemene informatie omtrent de behandeling van oppositieleiden en activisten.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de neergelegde kopie van de geboorteakte, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat dit enkel persoonsgegevens bevat die niet onmiddellijk ter discussie staan.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor

vervolgung in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

S. VANDEVORST

De voorzitter,

N. DENIES